

Arrest

nr. 145 105 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 8 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt volgens zijn eigen verklaringen op 28 januari 2013 aan in België.

1.2. Op 12 april 2013 meldt verzoeker zich met zijn partner, mevrouw E. M. K., aan bij de burgerlijke stand van de stad Mechelen om informatie in te winnen met het oog op het afsluiten van een huwelijk. Na een onderzoek door de lokale politie Mechelen – cel vreemdelingen, in opdracht van de procureur des Konings verbonden aan het parket te Mechelen, wordt vastgesteld dat er elementen zijn die wijzen op een schijnhuwelijk. Op 6 november 2013 meldt de afgevaardigd ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen aan verzoeker en zijn verloofde dat de huwelijksvoltrekking wordt uitgesteld om verder onderzoek te laten uitvoeren. Op 6 januari 2014 stelt de lokale politie te Mechelen ten aanzien van de verloofde van verzoeker een proces-verbaal op met als reden: "een huwelijk sluiten waarin ten minste

één der echtgenoten de bedoeling had er voordeel aan over te houden inzake het verblijf dat met het statuut van één der echtgenoten verbonden is (schijnhuwelijk)". Verzoeker en zijn verloofde wordt uitgenodigd voor een verhoor bij de politie te Mechelen op 7 januari 2014.

1.3. Op 8 januari 2014 wordt door de politie van Mechelen een proces-verbaal opgesteld ten aanzien van verzoeker wegens inbreuken op de "wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen". In het proces-verbaal wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van geldige verblijfsdocumenten en dat hij zich door middel van een vals Schengenvisum (type C) de toegang tot het Rijk verschaft. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2014 door een medewerker van de Belgische ambassade te Marokko op de hoogte werd gesteld van het feit dat het reeds vervallen Belgische visum in het paspoort van verzoeker vals is en dat hij nooit een visum heeft aangevraagd bij de Belgische ambassade te Marokko.

1.4. Op 8 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt door de Raad beschouwd als de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 9 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten

naam. A. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum; (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit; Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 ;

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, § 3 van de voornoemde wet van 16 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten den einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14;

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PV n° 000636/2014 van de politie van Mechelen. In het paspoort is een visum aangebracht dat vervalst is.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf Het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens In toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , om de volgende reden :

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschriften en gebruik, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING;

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikelen van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten. Met toepassing van artikel 7, derde lid van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Directe repatriëring: Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Cassablanca."

1.5. Op 8 januari 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die verzoeker op 9 januari 2014 wordt betekend. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

naam: A. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS

Wordt inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.01.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, derde lid, Van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- o 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik. PV n°000636/2014 opgesteld door politie Mechelen. In het paspoort is een vervalst visum aangebracht. Dit werd bevestigd door de diplomatieke vertegenwoordiging van België in Marokko. Redenen waarom hem een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd."

1.6. Op 14 januari 2014 dient de verzoeker bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen een beroep in tegen de beslissing tot vasthouding. Dit beroep wordt op 17 januari 2014 zonder voorwerp verklaard. Op 16 januari 2014 vindt een poging tot repatriëring van verzoeker plaats. Deze poging mislukt omdat verzoeker zich verzet tegen de repatriëring (blijkt uit vordering tot heropsluiting). Op diezelfde dag vordert de gemachtigde de heropsluiting, beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker wordt betekend. Verzoeker dient op 22 januari 2014 nogmaals een beroep in bij de

voormelde raadkamer tegen zijn opsluiting. Dit beroep wordt op 28 januari 2014 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.7. Op 3 februari 2014 wordt besloten dat op 8 februari 2014 een nieuwe poging tot repatriëring zal plaatsvinden, ditmaal onder escorte.

1.8. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de verzoeker op 8 februari 2014 wordt gerepatriëerd naar Marokko. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd door de verwerende partij.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring voor wat betreft de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de eerste bestreden beslissing moet de Raad ambtshalve duiden dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de nietigverklaring van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 februari 2014 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, Marokko. Dit wordt niet betwist.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker betekend op 9 januari 2014.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De vaststelling dringt zich op dat de eerste bestreden beslissing door de repatriëring naar Marokko op 8 februari 2014 volledige uitvoering heeft gekregen, waardoor verzoekers belang is verloren gegaan. Gevraagd naar het actueel belang dat verzoeker nog heeft bij het beroep, stelt de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting zich in eerste instantie te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor

haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Vervolgens stelt de raadsvrouw dat indien de eerste bestreden beslissing onterecht werd genomen hieraan burgerrechtelijke gevolgen kunnen worden verbonden. De Raad merkt op dat de raadsvrouw met dit betoog doelt op een onrechtstreeks belang. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wat niet in diens voordeel spreekt.

Aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd kan verzoeker geen voordeel meer halen uit het door hem ingestelde beroep. Voorts wordt geen actueel noch een rechtstreeks belang bij het thans voorliggende beroep aangetoond.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre dit betrekking heeft op de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring voor wat betreft de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

4.1. Aangezien het eerste middel enkel betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, waarbij het beroep hiertegen onontvankelijk is verklaard in punt 3, zal de Raad enkel het tweede en het derde middel onderzoeken, voor zover de onderdelen van deze middelen betrekking hebben op het bestreden inreisverbod.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. In een derde en laatste middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, juncto de artikelen 62 en 39/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat het tweede en het derde middel, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen dienen te worden besproken. De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"2e Ernstig Middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

Overwegende dat vertoger bij zijn verloofde woont en reeds een jaar met haar een gezin vormt; Dat de motivering van de bestreden beslissing gaat als volgt:

(...)

Dat tot op datum van heden behoudens vergissing van vertoger hij niet werd veroordeeld door een Rechtbank voor valsheid in geschrifte laat staan gebruik van valse stukken;

Dat steeds behoudens vergissing van vertoger het ambt van de Procureur des Konings te Mechelen aan proces-verbaal nr. 000636/2014 nog geen enkel gevolg heeft verleend;

Dat de motivering dan ook volstrekt defect is en derhalve per definitie willekeurig, minstens ernstig vooroploopt op de uiteindelijke beslissing van het ambt van de Procureur des Konings te Mechelen zodat indien de redenering van de verwerende partij zou worden gevolgd deze de toetsing door uwe Raad niet kan doorstaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken laat staan aan artikel 62 van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de beslissing werd genomen in strijd met de wet van 15 december 1980, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat :

" Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen. "

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

" Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet. "

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele verklaring voor de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikel 12;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoger het recht heeft te verblijven bij zijn aanstaande en hij effectief met haar mag en kan samenwonen;

Dat het nu reeds vaststaat dat indien het inreisverbod zou worden uitgevoerd hij tegenstrijd met de parallel genomen beslissing van 8 januari 2014 waarbij bevel wordt afgeleverd om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, terugleiding naar de grens en vasthouding hij geenszins zomaar opnieuw kan verzoeken om een visum te mogen ontvangen met het oog op het afsluiten van zijn huwelijk;

Dat meteen in, combinatie van de genomen beslissingen vertoger wordt uitgesloten van het vormen van een gezin;

Overwegende dat minstens de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit tweede middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

3e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 en 39/1 ev. van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat uwe Raad zal vaststellen dat wat de verwerende partij ook moge beweren vertoger niet werd veroordeeld voor het gebruik van valsheid in geschrifte laat staan het gebruik van valse stukken;

Dat het paspoort met visum reeds een jaar geleden werd gebruikt met het oog op binnenkomst in het Rijk en dat er blijkbaar eerst proces-verbaal werd opgesteld in januari 2014;

Dat de motivering zich ertoe beperkt te stellen dat:

" Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik. PV n° 000636/2014 opgesteld door politie Mechelen. In het paspoort is een vervalst visum aangebracht. Dit werd bevestigd door de diplomatieke vertegenwoordiger van België in Marokko. Redenen waarom hem een inreisverbod van 5 jaar wordt opgelegd. "

Overwegende dat misschien de administratie een zekere vaststelling kan doen maar geenszins deze vaststelling wordt onderschreven door een vonnis met gezag laat staan kracht van gewijsde;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

Dat in dezelfde zin de genomen beslissing onredelijk is en minstens op deze grond de vernietiging ervan zich opdringt;"

4.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanhaalt van artikel "39/1 ev." van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel aan te geven op welke artikelen hij precies doelt en zonder aan te geven op welke manier de artikelen 39/1 "en volgende" van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoeker een schending aanvoert van de artikelen "39/1 ev." van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar verzoeker meent dat er sprake is van een schending van artikel 12 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, duidt de Raad erop dat de Universele Verklaring slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan en geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. De schending ervan kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd noch worden ingeroepen als een grond tot vernietiging (RvS 13 maart 2002 nr. 104.622, RvS 7 januari 2003, nr. 126.922, 7 januari 2003; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115, RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

4.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat in casu een motivering in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet en wordt verwezen naar het feit dat verzoeker een inreisverbod voor de duur van vijf jaar krijgt opgelegd omdat hem geen vrijwillige vertrektermijn is toegestaan en hij fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, met name werd verzoeker op heterdaad betrapt op valsheid in geschriften en gebruik, daar hij in het bezit is van een paspoort waarin een vervalst visum werd aangebracht.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. In wezen voert verzoeker dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op deze bepaling.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2 [...]

§3 [...]”

4.5. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de motivering in de bestreden beslissing dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde daar hij op heterdaad werd betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik van valse geschriften. Verzoeker wijst er in de eerste plaats op dat het louter een vaststelling van de “administratie” betreft, en dat deze vaststelling niet “*wordt onderschreven door een vonnis met gezag laat staan kracht van gewijsde*”. Verzoeker vestigt er de aandacht op dat hij niet strafrechtelijk werd veroordeeld voor het gebruik van valsheid in geschriften, laat staan het gebruik van valse stukken. Hij merkt verder nog op dat het paspoort met visum reeds een jaar geleden werd gebruikt met het oog op binnenkomst in het Rijk, terwijl het proces-verbaal pas werd opgesteld in januari 2014. Verzoeker besluit dan ook dat aangaande motivering “*volstrekt defect*” en derhalve “*per definitie willekeurig*” is, dat deze niet draagkrachtig is en dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze werd genomen.

4.6. De Raad stelt vast dat de verzoeker in essentie bekritiseert dat de in de bestreden beslissing vermelde fraude niet werd beoordeeld door een strafrechter. Verzoeker meent dat fraude – in casu betreft het valsheid in geschriften en gebruik van valse geschriften – enkel kan worden aangenomen als dit door de (straf)rechter als dusdanig werd weerhouden.

De Raad merkt op dat de fraude werd vastgesteld op basis van objectieve gegevens vastgesteld door de lokale en federale politie. Zo constateert de Raad dat uit het verslag dat op 8 januari 2014 door de politie te Mechelen werd opgesteld, blijkt dat het Schengenvissumnummer in het Marokkaans paspoort van verzoeker bij nazicht in het Visa Informatie Systeem onbestaande is. In het verslag wordt tevens vermeld dat de lokale politie contact heeft opgenomen met de federale luchthavenpolitie, die bevestigt dat de nummering onbestaand is voor een authentiek Belgisch visum. Dit wordt volgens de lokale politie tevens bevestigd door het feit dat de machinaal leesbare zone onderaan het visum foute controlecijfers heeft. In voormeld verslag wordt tevens gesteld dat, inzake het vals visum, een proces-verbaal werd opgesteld, zoals vermeld wordt in de bestreden beslissing. Zoals gesteld in punt 1.3., blijkt uit het administratief dossier verder nog dat een medewerker van de Belgische ambassade te Marokko bevestigt dat het reeds vervallen Belgische visum in het paspoort van verzoeker vals is en dat hij nooit een visum heeft aangevraagd bij de Belgische ambassade te Marokko.

Verzoeker stelt te dezen enkel vast dat hij niet strafrechtelijk werd veroordeeld voor deze feiten en hij wijst erop dat hij dit paspoort met vervalst visum reeds een “*jaar geleden*” heeft gebruikt met het oog op binnenkomst in het Rijk, terwijl het proces-verbaal dateert van “*januari 2014*”. Verzoeker betwist hiermee op zich niet dat hij wel degelijk in het bezit was en gebruik heeft gemaakt van een paspoort voorzien van een vervalst visum, noch weerlegt hij deze vaststelling met een begin van bewijs.

Daar waar de verzoeker de mening is toegedaan dat de motivering in de bestreden beslissing niet draagkrachtig en niet redelijk is en op een onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen omdat er in casu geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling, wijst de Raad op de toepasselijke voorbereidende werken bij artikel 74/11, § 1, 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde deze voorafgaand aan de wet van 19 januari 2012 (BS 17 februari 2012, zoals weergegeven in *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53 K 1825/001, 23 waarbij de terugkeerrichtlijn gedeeltelijk in Belgische wetgeving werd omgezet). In deze wordt geenszins gesteld dat fraude enkel kan worden aangenomen als deze is vastgesteld bij een gerechtelijke beslissing. De wetgever stelt: *Het inreisverbod wordt op maximum vijf*

jaar gebracht als de vreemdeling fraude gepleegd heeft of van andere illegale middelen gebruik heeft gemaakt om tot het verblijf te worden toegelaten of om zijn verblijfsrecht te behouden. Frauderen wordt beschouwd als een verzwarende omstandigheid die toelaat de oorspronkelijke termijn te verlengen tot vijf jaar."

Uit deze memorie van toelichting blijkt dat de gemachtigde wel in redelijkheid op grond van de vastgestelde fraude de termijn kon verlengen tot vijf jaar en dat het louter vaststellen van die fraude in casu volstond. Bovendien blijkt evenmin uit de geldende wettekst dat er een gerechtelijke beslissing dient te zijn waarbij de fraude wordt vastgesteld. Het gegeven dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is belet de gemachtigde niet om op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Evenmin kan de Raad vaststellen dat de gemachtigde zich niet op correcte feiten heeft gebaseerd of de feiten op incorrecte wijze heeft beoordeeld. Zoals reeds opgemerkt, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot de vaststellingen dat hij niet werd veroordeeld voor valsheid in geschrifte en gebruik van valse geschriften en dat hij het paspoort met vervalst visum reeds een jaar geleden heeft gebruikt met het oog op binnenkomst in het Rijk, terwijl het proces-verbaal pas werd opgesteld in januari 2014.

In zoverre verzoeker met laatstgenoemde vaststelling tracht aan te kaarten dat het opgelegde inreisverbod voor de duur van vijf jaar niet redelijk is, stelt de Raad vast het niet onredelijk overkomt dat de gemachtigde een dergelijk element niet in rekening heeft gebracht om de duur van het inreisverbod te temperen. Het staat immers vast dat de verzoeker gebruik heeft gemaakt van een vervalst visum om het Rijk binnen te komen. Deze feiten kwamen pas aan het licht naar aanleiding van een controle, die plaatsvond in het licht van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen verzoeker en zijn partner, mevrouw E. K. K.

4.7. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij bij zijn verloofde woont en dat zij reeds een jaar een feitelijk gezin vormen. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij, krachtens voormeld artikel, het "*recht*" heeft te verblijven bij zijn verloofde en dat hij effectief mag en kan samenwonen met zijn partner. Indien het inreisverbod zou worden uitgevoerd kan hij, in tegenstelling tot hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt vermeld, geenszins zomaar een visum aanvragen met het oog op het afsluiten van een huwelijk. De "*combinatie*" van de bestreden beslissingen leidt er dan ook toe dat verzoeker wordt uitgesloten van het vormen van een gezin. Hij meent dan ook dat het inreisverbod werd opgelegd op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier.

4.8. Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst stelt de Raad vast dat het bestaan van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven tussen verzoeker en zijn verloofde in de zin van artikel 8 EVRM in deze stand van zaken niet vaststaat. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de voltrekking van het huwelijk tussen verzoeker en zijn verloofde werd uitgesteld omwille van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Voorts benadrukt de Raad dat, hoewel artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven, het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

In tegenstelling tot wat verzoeker doet uitschijnen in zijn verzoekschrift, heeft het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om

de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd omdat hij fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Verzoeker stelt in wezen dat hij het recht heeft om bij zijn verloofde in België te verblijven, en dat hij gezien het inreisverbod van vijf jaren niet zomaar om een visum kan verzoeken.

In casu dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmud v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn verloofde een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze economische, sociale of culturele onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De loutere omstandigheid dat verzoeker in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Door aan te klagen dat hem een inreisverbod van vijf jaren werd opgelegd, toont verzoeker evenmin aan dat er in casu sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen om het voorgehouden gezinsleven in zijn land van herkomst of elders verder te zetten.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om zijn grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk is gegaan. Er kan enkel rekening worden gehouden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

Voorts moet worden benadrukt dat het opgelegde inreisverbod niet verhindert dat de verzoeker, nadat de duur ervan is verstreken en naargelang de uitkomst van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk, in zijn land van herkomst een visum aanvraagt met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat het verzoeker eveneens vrijstaat, indien het onderzoek uitwijst dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk, om reeds voor de afloop van het inreisverbod bij de Belgische diplomatieke post bevoegd voor zijn land van herkomst een visumaanvraag met het oog op het afsluiten van een huwelijk in te dienen die vergezeld is van een vraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfs-machtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn verloofde en zijn gezinsleven met haar – in zoverre dit al oprecht zou zijn – verder te onderhouden. (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De verzoeker toont aldus niet aan dat het bestreden inreisverbod in deze stand van zaken een wanverhouding veroorzaakt hebben tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.9. Uit hetgeen voorafgaat, kan worden besloten dat een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt dat artikel 8 EVRM werd miskend. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat hier niet het geval is.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES